

VASS TIBOR

Semlény Kenesén

Anyám hasában élvezem első ízben a Balatont,
hatvannyolc középnyarán.

A családi legendárium szerint
ha erőre kap a tóról anyámra fújó szél,
jobb lábbal három erőset rúgok, ballal két gyengédet.
A dörgésre ütök, vágok.
Apámnak Semlény tárja fel a módot,
milyen hangnemben érdemes kiokítani a szelet arra,
hogy álljon hozzá minél hosszabbra nyúlt
nyugton maradásomhoz. Nyugtóm: a változatlan helyzet.

Anyám lépten-nyomon a szél felé oldalaz,
hogy feltevése beigazolódni látsszék,
és anyám feltevése rendre beigazolódik.
Eljutunk a jövőmondásig: ha ütésvágásba kezdek,
csakhamar dörög. Ily türelemmel tapasztalja ki azt is,
hogyan a Balatoni világostól nem kell annyit csurgatnia,
mint a Borsoditól, az unikumtól előhozakodik az aranyere,
a füstölt császártól fel-, az avas kenyérszalonnától
lemegy a sava. Avast gyakrabban eszik, anyámnak sok a sava.
Avasit lehet azért nem iszik, mert akkor még nincs.

Anyámnak módja akad kitapasztalni ezeket,
anyám ünnepezt kitapasztaló, és jó elemző hírében áll,
brigádvezetőként jobbal három középerőse,
majd ballal két gyengédje illeti
büntiből a szolgálatban szunyát beverő kiskatonákat,
akik az élvezet kedvéért gyakran igyekeznek
bealudni direkt. Az alvás tettetése nem ér,
anyám felismeri az alvást tettetőket.

Kábé nyolcévesen élvezem másodjára a Balatont,
ugyanott hasalok, a kenesi néphadseregüdülőben.
Középnjár lehet ismét.

Anyámék fennhangon azt latolgatják,
hogy a miskolci tiszt klub hatvanhetes
szilveszternap késején foganhattam-e,
vagy hatvannyolc első hó elsejének elején inkább,
a pontos helyszínen rám való tekintettel nem vitatkoznak.
Erhá összeférhetetlen,
kissé koraszülött ótépészerelem-gyerekként vagyok emlegetett,
már kábé nyolcévesen megtudom, mi a fogantatás
és a rhesus izoimmunizáció következménye,
izgalmas balatoni kéthét, ráadásul a hasamban
évezem először a Balatont,
beleiszom, mielőtt merülnék. Azt nem szabad,
okít egy szintén ott középnnyaraló katonaoorvos,
aki megtudván korábbi bajomat,
meg hogy állandóan írok valamit,
csakis a kedvemért tart ingyen, telt házas előadást
az írói intravénás immunglobulinról.

Másnap Szuhay Balázs lép fel, félgázsiért,
mert a sok gyerek mind szereti
Hiszékeny urat a Zsebtévében. Szuhay összejön apámmal.
Apám is kiváló parodista, szerinte neki nem áll jól a Kenese,
villámtréfadörgésének visszhangja máig nincs elülőben.
Elülőbben nála a partot katonák közt nem tiszteli más.

Anyám, szószorosan légy agyafúrt,
szószorósan hiszékeny, kezdettől fogva öröklétben bízz,
akár a balatoni szél, hiszen mi,
semlényegű Kun Marcellák, tebenned híztunk eleitől fogva.

Apám mond még valamit.
Nem értem jól, de sejteni, süketelés nem lehet az egész.
Jó a humorérzéke,
kivárja, míg anyám rúg három erőset, két gyengédet,
hogy aztán a mielőbbi dörgés kedvéért néhány
üsd, vágd, nem apád
rivallással kísérve jusson idő, erő fellelni, szétszaggatni
a jó helyre dugott, utolsó kenesei képet.

Van nap, hogy akárhonnán akárhova megyek,
a Balaton felől fúj a szél. Van, ha ott vagyok,
olyan, mintha otthonról. Szélcsendben is ez van,
középnarakkor: a szó forgatag, saját nyugalmába belefúj.

Középaranykor lehet, amiben a Semlény-fül
most ezt zúgja. Jó a humorérzésem,
bízom a Balaton-öröklében.
Három erős helyett két gyengédet rendelek.
Szuhajt Balának, a súly, ami nyom, összeférhetőnek,
amit nyomok, tonnak hívom.

